



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1270/2022
30.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Биљане Синановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Јелене Ђерић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Пожаревцу К.бр.4/21 од 30.03.2022.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.366/22 од 12.07.2022.године, у седници већа одржаној дана 30. новембра 2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Јелене Ђерић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Пожаревцу К. бр. 4/21 од 30.03.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 366/22 од 12.07.2022.године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 18. КЗ, док се исти захтев у осталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу К.бр.4/21 од 30.03.2022. године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и осам месеци.

Истом пресудом, окривљеном АА је изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана која се има извршити у заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој установи или другој специјализованој установи и има трајати док постоји потреба за лечењем али не дуже од три године а време проведено у установи за лечење се урачунава у казну затвора. Окривљеном АА је изречена и мера безбедности одузимања предмета и то опојне дроге канабис нето масе 16,32 грама.

Окривљени је обавезан да суду, на име паушала уплати износ од 10.000 динара, као и да Вишем суду у Пожаревцу и Вишем јавном тужилаштву у Пожаревцу плати

настале трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.366/22 од 12.07.2022.године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Ђерић, па је преиначена пресуда Вишег суда у Пожаревцу К.бр.4/21 од 30.03.2022.године, у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што је Апелациони суд кривичноправне радње за које је окривљени АА оглашен кривим изреком првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, за које га је осудио на казну затвора у трајању од једне године и осам месеци, док је жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Ђерић у осталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА-адвокат Јелена Ђерић, формално означавајући да захтев подноси због повреде закона из члана 18. КЗ и 84. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан, преиначи побијане пресуде и ослободи окривљеног АА од оптужбе или истом изрекне знатно блажу казну. Међутим, из садржине образложења произилази да се захтев за заштиту законитости подноси и због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 2) ЗКП, члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 18.КЗ, члана 440. и 441. ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцена навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 18. КЗ, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног је у захтеву указао да се првостепена пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати, из разлога што је поступак прегледа аутомобила од стране полицијских службеника спроведен на незаконит начин као и да потврда о привремено одузетим предметима представља незаконит доказ. Бранилац наведено образлаже тиме да полицијски службеници након извршеног претреса нису поднели извештај судији за претходни поступак који би оценио да ли су испуњени услови за претресање. На овај начин, бранилац суштински указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Исти наводи захтева били су истакнути у жалби браниоца окривљеног АА, те били предмет разматрања Апелационог суда који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Пожаревцу К.бр.4/21 од 30.03.2022.године. Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 4. став 4., 5. и 6. и на страни 5. став 2., 3. и 4. своје одлуке Кж1 бр.366/22 од 12.07.2022.године изнео јасне

и довољне разлоге, а које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је донео правилан закључак да се у конкретном случају радило о прегледу а не претресу аутомобила.

Бранилац окривљеног указује и да је у конкретном случају требало применити институт дела малог значаја, имајући у виду карактеристике окривљеног и околности самог догађаја, чињенице да је степен кривице окривљеног низак, да су штетне последице одсутне а да општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције. Самим тим, суд је применом овог института требао да окривљеног ослободи од казне, односно да му само изрекне меру обавезног лечења наркомана. На овај начин, бранилац суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 18. КЗ.

Одредбом члана 18. став 2. КЗ („Службени гласник РС“, бр.94/16 који се примењује од 01.06.2017.године) је прописано да је дело малог значаја ако степен кривице није висок, ако су штетне последице одсутне и ако општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције.

По оцени Врховног касационог суда, неосновани су наводи браниоца у овом делу. Ово из разлога што из изреке првостепене пресуде произилази да су код окривљеног пронађене две врсте опојне дроге, да се радило о количинама од 16,32 грама марихуане и 4,8 грама хероина, као и да је опојна дрога код окривљеног пронађена у различитим временским периодима. Наиме, након што је код окривљеног пронађена опојна дрога марихуана дана 16.09.2020.године, само неколико дана касније дана 21.09.2020.године код истог је пронађена опојна дрога хероин. Имајући све наведено у виду, а што је утврђено изреком правоснажне пресуде, нема места примени института дела малог значаја.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Бранилац окривљеног такође у поднетом захтеву указује да не постоји ниједан доказ да предметни хероин припада окривљеном АА, односно да је исти у било ком тренутку држао хероин, а у прилог наведеном бранилац је истакао да из потврде о привремено одузетим предметима произилази да је хероин одузет од окривљеног ББ. По оцени Врховног касационог суда, на овај начин бранилац окривљеног у образложењу захтева оспорава и полемише са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, чиме суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац у захтеву још наводи да је суд погрешно приликом одмеравања казне, јер није у довољној мери ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног, и то његову младост, личне и породичне прилике, коректно држање пред судом и држање након учињеног кривичног дела, а нарочито његово признање и чињеницу да је открио идентитет лица од кога је набавио опојну дрогу а које све околности скупа представљају нарочито олакшавајуће околности. Бранилац још сматра да обзиром да за предметно кривично дело није прописана искључиво казна затвора, већ и новчана казна као и могућност ослобођења од казне, суд у конкретном случају није морао да примени одредбу члана 55а КЗ. На овај начин бранилац указује на повреду закона из члана 441. став 1.ЗКП.

На крају, бранилац истиче и то да је пресуда неразумљива, противречна како самој себи, тако и разлoзима пресуде а у пресуди нису наведени ни разлoзи о одлучним чињеницама а и они који су наведени потпуно су нејасни и у знатној мери противречни, чиме се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да повреде одредаба члана 438. став 2. тачка 2), 440. и 441.став 1. ЗКП не представљају законске разлoге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Јелене Ђерић у овом делу оценио недозвољеним.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован и на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у ком је одбачен као недозвољен донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић